

12

วัจนกรรมในบทเพลงปลุกใจให้รักชาติของอินเดีย

Speech Acts in Patriotic Songs of India

Received: October 11, 2025 | Revised: November 15, 2025 | Accepted: December 12, 2025
DOI: 10.14456/drj.2025.22

ดร.เสกสรรค์ สว่างศรี*
Dr.Seksan Sawangsri
ดร.ปัทมา สว่างศรี**
Dr.Pattama Sawangsri

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก สาขาวิชาภารตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อีเมล: seksansawangsri@gmail.com

Assistant Professor Dr., Department of Eastern Languages, Division of Bharatavidya, Faculty of Humanities, Chiang Mai University. email: seksansawangsri@gmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก สาขาวิชาภารตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อีเมล: pattamasawangsri@gmail.com

Assistant Professor Dr., Department of Eastern Languages, Division of Bharatavidya, Faculty of Humanities, Chiang Mai University. email: pattamasawangsri@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความเรื่อง “วัจนกรรมในบทเพลงปลุกใจให้รักชาติของอินเดีย” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลไกของวัจนกรรมที่ปรากฏในบทเพลงปลุกใจให้รักชาติของอินเดีย 45 บทเพลง ตามกรอบแนวคิดของ Searle (1969,1979) ว่าด้วยวัจนกรรมเจตนา (Illocutionary Act) และวัจนกรรมสืบเนื่อง (Perlocutionary Act) จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ 858 แห่ง พบวัจนกรรมครบทั้ง 5 ประเภท แต่ข้อค้นพบที่สำคัญคือ ประเภทที่ถูกใช้บ่อยที่สุดได้แก่ วัจนกรรมการบอกกล่าว (Assertives/Representatives) (30.43%) และวัจนกรรมการแสดงความรู้สึก (Expressives) (27.73%) ในขณะที่วัจนกรรมการชี้นำ (Directives) (23.31%) และวัจนกรรมการผูกมัด (Commissives) (16.67%) มีความสำคัญรองลงมา ในทางกลับกันวัจนกรรมการแถลงการณ์ (Declarations) แทบไม่ปรากฏ (เพียง 1.86%) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าหน้าที่ของเพลงปลุกใจคือการสร้างความเชื่อ และความรู้สึกร่วมมากกว่าการประกาศเชิงสถาบัน ประโยชน์จากงานวิจัยนี้จะช่วยให้นักวิชาการ นักศึกษา และผู้สนใจเห็นความสำคัญของบทบาทภาษาในฐานะเครื่องมือปลุกสำนึกความรักชาติและสร้างเอกภาพทางสังคมท่ามกลางความหลากหลายของประชาชนอินเดีย

คำสำคัญ: วัจนกรรม, เพลงปลุกใจ, ประเทศอินเดีย

Abstract

The article “Speech Acts in Indian Patriotic Songs” aims to analyze the mechanisms of speech acts manifested in 45 Indian patriotic songs, based on Searle’s (1969, 1979) theoretical framework of illocutionary and perlocutionary acts. A quantitative analysis of 858 instances reveals a distinct hierarchy among the five types: the most frequently occurring are Assertives/ Representatives (30.43%) and Expressives (27.73%), followed by Directives (23.31%) and Commissives (16.67%). In contrast, Declarations are rarely found (only 1.86%). This hierarchy indicates that the primary function of patriotic songs is to construct belief and emotional solidarity rather than to perform institutional declarations. This study helps academics, students, and interested parties to see the crucial role of language as an instrument for awakening patriotic consciousness and fostering national unity amid the cultural diversity of the Indian people.

Keywords: Speech Acts, Patriotic Songs, India

บทนำ

อินเดียกว่าจะก้าวมาสู่ความเป็นรัฐเอกราชที่มั่นคงและมีอธิปไตยเช่นในปัจจุบัน ต้องผ่านการต่อสู้ดิ้นรนมาอย่างยาวนานทั้งในรูปแบบของสงคราม การประท้วง การเคลื่อนไหวทางการเมือง และการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของเหล่าวีรบุรุษผู้รักชาติ ไม่ว่าจะในสนามรบหรือในขบวนการเรียกร้องเอกราช ประชาชนจำนวนมากได้พลีชีพเพื่ออุดมการณ์ของชาติ แม้ไม่อาจบอกได้อย่างแน่ชัดว่ามีผู้สละชีวิตไปมากเพียงใด แต่ทุกการเสียสละล้วนเป็นรากฐานสำคัญที่ทำให้อินเดียยืนหยัดในฐานะประเทศที่มีเอกราชอย่างมั่นคง บุคคลสำคัญที่ถูกจารึกในหน้าประวัติศาสตร์หลายคน เช่น **ภคต สิงห์** (ภคัต สิงห์), **लाल बहादुर शास्त्री** (ลาล บหาดุร ศาสตรี), **สุภาษ จันทร โบส** (สุภาษ จันทระ โบส) และ **महात्मा गांधी** (มหาตมา คานธี) ต่างได้รับการยกย่องให้เป็นสัญลักษณ์แห่งความกล้าหาญและแรงบันดาลใจให้ชนรุ่นหลัง (Wolpert, 2001) หลังการประกาศเอกราชในปี พ.ศ. 2490 ผู้นำอินเดียตระหนักว่าชาติจำเป็นต้องมีระบบกฎหมายและรัฐธรรมนูญที่เป็นของตนเองเพื่อวางรากฐานแห่งประชาธิปไตยและหลักนิติธรรม รัฐธรรมนูญฉบับแรกของอินเดียจึงประกาศใช้เมื่อวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2493 และวันดังกล่าวได้ถูกกำหนดให้เป็น “วันสาธารณรัฐอินเดีย” รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่มีความยาวและครอบคลุมมากที่สุดในโลกสำหรับประเทศเอกราช และยังคงมีผลบังคับใช้อย่างต่อเนื่องมากว่า 75 ปี แสดงถึงความมั่นคงของระบบการเมืองและการปกครองอินเดียในยุคหลังอาณานิคม เพื่อเป็นการรำลึกถึงคุณูปการของเหล่าวีรชนและปลูกฝัง

จิตสำนึกรักชาติให้ดำรงอยู่ในหมู่ประชาชน รัฐบาลอินเดียได้ส่งเสริมการสร้างภาพยนตร์และบทเพลงปลุกใจที่สะท้อนประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อเอกราช (Dwyer, 2006) บทเพลงเหล่านี้มิได้ทำหน้าที่เป็นเพียงสื่อทางศิลปะหรือความบันเทิง หากแต่เป็นพลังทางวัฒนธรรมที่ทรงอิทธิพลในการหล่อหลอมอุดมการณ์และอัตลักษณ์ร่วมของประชาชนอินเดีย

บทเพลงปลุกใจจำนวนไม่น้อยประพันธ์ขึ้นจากเหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์เช่น เพลง “**कर चले हम फ़िदा जान-ओ-तन साथियों** (เราสละชีพทั้งกายและใจไปแล้ว เพื่อนเอ๋ย)” ซึ่งแต่งขึ้นภายหลังสงครามอินเดีย–จีน ปี 1962 (Datta, 2008) เพื่อถ่ายทอดเสียงจากแนวหน้าสู่แนวหลังว่าอย่าให้การเสียสละของเราสูญเปล่า บทเพลงปลุกใจดังกล่าวไม่เพียงมีคุณค่าในเชิงประวัติศาสตร์ หากยังมีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของสังคมอินเดียยกตัวอย่าง เช่น ในโรงเรียนมักมีการสอนให้นักเรียนร้องเพลงรักชาติ ซึ่งช่วยปลูกฝังความภาคภูมิใจในมาตุภูมิและสร้างความรู้สึกผูกพันกับชาติ สามารถปลุกเร้าได้ทั้งความตื้นตันและความฮึกเหิมพร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อปกป้องมาตุภูมิ (Beaster-Jones, 2015) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเพลงปลุกใจเป็นพลังทางวัฒนธรรมที่สะท้อนอัตลักษณ์ร่วมของสังคมอินเดียอย่างลึกซึ้งจากมิติทางสังคมและการเมือง ในการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ทำการสำรวจแหล่งข้อมูลที่เป็นหนังสือหรือตำราที่รวบรวมบทเพลงปลุกใจรักชาติของ

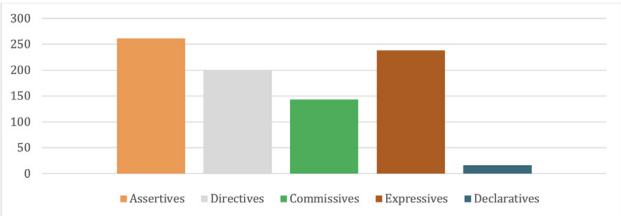
อินเดีย และพบว่ามีการรวบรวมในลักษณะนี้อยู่อย่างจำกัด ดังนั้นผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของข้อมูลโดยเลือกใช้คลังข้อมูลจากหนังสือ “**भारतीय देश भक्ति गीत**” (ภารตีย เดศ ภักติ คีต) ของ D. Kumar (2022) เนื่องจากเป็นหนังสือรวบรวม (Anthology) ฉบับดิจิทัล (Kindle Edition) ที่มีความสมบูรณ์สามารถเข้าถึงได้ในปัจจุบัน และถือเป็นแหล่งรวมบทเพลงสำคัญของอินเดียที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ หนังสือฉบับนี้รวบรวมบทเพลงไว้ทั้งสิ้น 45 บทเพลง ผู้วิจัยจึงได้นำบทเพลงทั้งหมดในคลังข้อมูลนี้มาใช้ในการวิเคราะห์ โดยบทเพลงเหล่านี้ล้วนเป็นผลงานที่มีชื่อเสียงได้รับการเผยแพร่ในวงกว้าง และส่วนใหญ่เป็นเพลงที่ปรากฏในภาพยนตร์ ซึ่งสะท้อนอุดมการณ์ของชาติและเสรีภาพในหลากหลายบริบททั้งจากช่วงการต่อสู้เพื่อเอกราชและยุคหลังเอกราช ทำให้มีบทบาทสำคัญในการปลุกเร้าความรักชาติและยังคงถูกนำมาอ้างอิงในสังคมอินเดียปัจจุบัน

ทฤษฎีวัจนกรรมมีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาบทเพลงปลุกใจ เนื่องจากวัจนกรรมหมายถึง การกระทำโดยเจตนาผ่านถ้อยคำซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบการบอกกล่าว การชี้นำ การขอร้อง การแสดงความรู้สึก หรือการแถลงการณ์ การศึกษาวัจนกรรมจะช่วยให้สามารถเข้าใจเจตนาของผู้ประพันธ์และถอดรหัสความหมายแฝงที่ซ่อนอยู่ในถ้อยคำได้อย่างลึกซึ้ง อีกทั้งประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทั้งทางภาษา ศาสนา เชื้อชาติ และวัฒนธรรม จำเป็นต้องใช้พลังทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และบทเพลงปลุกใจก็ทำหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาครั้งนี้ใช้ทฤษฎีวัจนกรรม (Speech Acts Theory) ของ Searle (1969,1979) เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ซึ่งสะท้อนเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดหรือผู้เขียน ทำให้สามารถถอดรหัสความหมายเชิงลึกในเนื้อเพลงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตามทฤษฎีวัจนกรรม การกระทำผ่านคำพูดหนึ่งครั้งสามารถวิเคราะห์ได้ 3 ระดับที่ทำงานพร้อมกัน ได้แก่ วัจนลีลา

(Locutionary Act) คือการเปล่งเสียงหรือเขียนข้อความที่มีความหมายตามตัวอักษร วัจนกรรมเจตนา (Illocutionary Act) คือเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดที่แฝงมากับคำพูด เช่น เจตนาสั่ง, ขอร้อง, ยืนยัน วัจนกรรมสืบเนื่อง (Perlocutionary Act) คือผลกระทบหรือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริงต่อความรู้สึก ความคิดหรือการกระทำของผู้ฟัง เช่น ทำให้ผู้ฟังเชื่อ กลัว คล้อยตามหรือฮึกเหิม ทฤษฎีของ Searle (1979 ,1969) ที่จำแนกวัจนกรรมออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ วัจนกรรมการบอกกล่าว (Assertives), วัจนกรรมการชี้นำ (Directives), วัจนกรรมการผูกมัด (Commissives), วัจนกรรมการแสดงความรู้สึก (Expressives), และวัจนกรรมการแถลงการณ์ (Declaratives) นั้น แท้จริงแล้วคือการจัดหมวดหมู่ของวัจนกรรมเจตนา อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์เพลงปลุกใจที่มีเป้าหมายเพื่อสร้างเอกภาพทางสังคมนั้น พิจารณาเพียงเจตนายังไม่เพียงพอ งานวิจัยนี้จึงจำเป็นต้องขยายกรอบการวิเคราะห์ไปสู่วัจนกรรมสืบเนื่องด้วยเพื่อศึกษาผลกระทบ เช่น การสร้างความฮึกเหิม การปลูกฝังอุดมการณ์ที่เพลงเหล่านี้มุ่งหวังให้เกิดขึ้นจริงต่อผู้ฟัง

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษากลไกการทำงานของบทเพลงเหล่านี้โดยวิเคราะห์ทั้งวัจนกรรมเจตนาเพื่อเผยให้เห็นว่าปรากฏวัจนกรรม 5 ประเภทใดบ้าง และวัจนกรรมสืบเนื่องเพื่ออธิบายว่า วัจนกรรมเหล่านั้นส่งผลกระทบต่อผู้ฟังอย่างไร อันจะสะท้อนให้เห็นบทบาทของภาษาในฐานะเครื่องมือปลุกสำนึกความรักชาติและสร้างเอกภาพทางสังคมของประชาชนอินเดีย การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) โดยเริ่มจากการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) เพื่อหาความถี่ของวัจนกรรมทั้ง 5 ประเภทที่ปรากฏในบทเพลง 45 บทเพลง ซึ่งพบการปรากฏรวม 858 แห่ง จากนั้นจึงตามด้วยการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยคัดเลือกตัวอย่างที่มีความชัดเจนมาอธิบายเพื่อสนับสนุนข้อค้นพบเชิงปริมาณดังกล่าว

ผลการศึกษาวัจนกรรมที่ปรากฏในบทเพลงปลุกใจทั้ง 45 เพลง พบการปรากฏของวัจนกรรมรวมทั้งสิ้น 858 แห่ง เมื่อจำแนกตามทฤษฎีของ Searle (1969,1979) พบสัดส่วนที่น่าสนใจดังนี้

ข้อค้นพบเชิงปริมาณนี้ชี้ให้เห็นว่า กลไกหลักของเพลงปลุกใจอินเดียคือ การสร้างความจริง/อุดมการณ์ (Assertives) และการสร้างอารมณ์ร่วม (Expressives) เป็นสำคัญ ในส่วนถัดไปผู้วิจัยจะคัดเลือกเฉพาะตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดมาอภิปรายประกอบในส่วนผลการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วัจนกรรมการบอกกล่าว (Assertives) เป็นวัจนกรรมที่ผู้ส่งสารมีเจตนาบอกเล่าข้อมูลดังกล่าวด้วยเห็นว่า ผู้รับสารยังไม่ทราบหรือจะเป็นประโยชน์ต่อผู้รับสาร เช่น การพูด (Saying) การกล่าว (Stating) การยืนยัน (Asserting) การสรุป (Concluding) การรายงาน (Reporting) การเตือนความจำ (Reminding) การบรรยาย (Describing) เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถใช้พูดเพื่อบอกเล่าให้ประโยชน์แก่ตัวผู้ส่งสารเองได้เช่นกัน เช่น การพูดโอ้อวด (Boasting) เพื่อให้ข้อมูลของตนเองแก่ผู้รับสาร เป็นต้น ดังตัวอย่างเช่น

> "**जीते देश हमारा** भारत है **घर-बार हमारा भारत है संसार हमारा**"
> ประเทศของพวกเราจงมีชัย **อินเดียคือบ้านเรือนของพวกเรา อินเดียคือโลกของพวกเรา**
> (เพลง **जीते देश हमारा** (ประเทศของพวกเราจงมีชัย) ค.ศ. 1941)

จากตัวอย่างข้างต้นถ้อยคำที่ว่า **“घर-बार हमारा भारत है संसार हमारा** (อินเดียคือบ้านเรือนของพวกเรา อินเดียคือโลกของพวกเรา)” จัดเป็นวัจนกรรมการบอกกล่าว ถ้อยคำเหล่านี้แสดงเจตนาการยืนยันข้อเท็จจริงเชิงสัญลักษณ์ว่า อินเดียไม่ใช่เพียงดินแดนทางภูมิศาสตร์แต่คือบ้านและโลกทั้งใบของประชาชน การใช้ประโยคแสดงการยืนยันจึงมีเจตนาเพื่อเน้นอัตลักษณ์ร่วมและความเป็นเจ้าของประเทศของประชาชนทุกคน ถือเป็นวัจนกรรมที่บอกเล่าความจริงตามมุมมองของประเทศชาติ การบอกกล่าวความจริงในข้อความนี้มีผลกระทบสืบเนื่อง (Perlocutionary Effect) ที่มุ่งหวังต่อผู้ฟังอย่างชัดเจนคือ การตอกย้ำอุดมการณ์ มีผลกระทบคือการสร้างความเชื่อและตอกย้ำความคิดที่ว่าชาติคือทุกสิ่ง (คือบ้าน, โลก) ทำให้ผู้ฟังรับเอาอุดมการณ์ชาตินิยมนี้ไปเป็นของตนเอง การสร้างอารมณ์ร่วมแม้จะเป็นการบอกกล่าว แต่ก็มีผลกระทบในการปลุกเร้าอารมณ์ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกรัก ภาคภูมิใจ และรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับแผ่นดินอย่างลึกซึ้ง

“कोलेज में उस्ताद जो था वो था लंडन का गोरा **अरे उसने कहा कोलेज में एक दिन हिंदी काला लोग छिछोरा शेर बोस का खून जो खोला गोरे को एक चपट लगाई**”

อาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่ลอนดอนเป็นชาวอังกฤษ (คนขาว) **วันหนึ่งเขาได้พูดในมหาวิทยาลัยว่า “คนอินเดียนั้นไร้ค่า” เลือดของโบสผู้เป็นดั่งราชสีห์จึงเดือดพล่าน เขาตบหน้าชาวอังกฤษคนนั้น**

(เพลง **नेताजी का जीवन** (ชีวิตของเนตาจี) ค.ศ. 1950)

จากตัวอย่างข้างต้นจัดเป็นวัจนกรรมการบอกกล่าว โดยมีเจตนาเพื่อเล่าเรื่องราวในเชิงพงศาวดารที่แสดงลำดับเหตุการณ์อย่างชัดเจน ซึ่งประกอบไปด้วย ส่วนที่ 1 **“अरे उसने कहा कोलेज में एक दिन हिंदी काला लोग छिछोरा** (วันหนึ่งเขาได้พูดในมหาวิทยาลัยว่า คนอินเดียนั้นไร้ค่า)” คือการอ้างคำพูดที่ชาวอังกฤษดูหมิ่นคนอินเดีย ส่วนที่ 2 **“शेर बोस का खून जो खोला** (เลือดของโบสผู้เป็นดั่งราชสีห์จึงเดือดพล่าน)” คือการบรรยายสภาพ

อารมณ์ของโบสที่เกิดขึ้นทันทีหลังได้ยินคำพูดนั้น ส่วนที่ 3 **“गोरे को एक चपट लगाई** (เขาตบหน้าชาวอังกฤษคนนั้น)” ในข้อความนี้มีผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟังอย่างรุนแรง 3 ระดับ 1. สร้างอารมณ์ร่วม มีผลกระทบคือการปลุกเร้าให้ผู้ฟังรู้สึกโกรธแค้นต่อคำดูหมิ่นศักดิ์ศรี และภาคภูมิใจในวีรกรรมของโบสที่ไม่ยอมจำนน 2. สร้างแรงจูงใจ มีผลกระทบคือการสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ฟังเอาเยี่ยงอย่างความกล้าหาญของโบสไม่ยอมรับการถูกกดขี่ 3. ปลุกระดม ในบริบทของเพลงปลุกใจผลกระทบสูงสุดคือการกระตุ้นให้ผู้ฟังลุกขึ้นสู้เหมือนที่โบสตบหน้า เพื่อปกป้องเกียรติภูมิของชาติ นอกจากนี้วัจนกรรมนี้ยังทำหน้าที่หลอมรวมความหลากหลายได้อย่างทรงพลัง กล่าวคือเนื้อหาของเพลงนี้ทำงานโดยการสร้างศัตรูร่วม (ผู้ปกครองอาณานิคมที่เหยียดหยาม) และสร้างวีรบุรุษร่วม (เนตาจี โบส) คำพูดดูหมิ่นว่า “คนอินเดียนั้นไร้ค่า” ไม่ได้เจาะจงศาสนาหรือภาษาแต่เหมารวมคนอินเดียทั้งชาติ ผลกระทบสืบเนื่อง คือการหลอมรวมคนอินเดียที่หลากหลายให้เป็นหนึ่งเดียวภายใต้ความรู้สึกเจ็บปวดและศักดิ์ศรีที่ถูกกระทำร่วมกันและชื่นชมในวีรบุรุษคนเดียวกัน

> **“दाग गुलामी का धोया है जान लुटा के दीप जलाए हैं ये कितने दीप बुझा के”**
> เราได้ล้างตราบาปแห่งความเป็นทาสด้วยการสละชีวิต เราได้จุดแสงสว่างด้วยการดับแสงไฟนับไม่ถ้วน
>
> (เพลง **छोड़ो कल की बातें** (จงทิ้งเรื่องราวของวันวาน) ค.ศ. 1960)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนกรรมการบอกกล่าว ประเภทการเตือนความจำ เจตนาของผู้ประพันธ์คือการรื้อฟื้นความทรงจำทางสังคม (Evoking social memory) โดยการเน้นถ้อยคำที่ว่า **“दाग गुलामी का धोया है जान लुटा के दीप जलाए हैं ये कितने दीप बुझा के** (เราได้ล้างตราบาปแห่งความเป็นทาสด้วยการสละชีวิต เราได้จุดแสงสว่างด้วยการดับแสงไฟ

นับไม่ถ้วน)” ถ้อยคำดังกล่าวแสดงเจตนาเตือนความจำที่มุ่งชี้ให้คนรุ่นใหม่หวนระลึกถึงประวัติศาสตร์การต่อสู้ของชาติอินเดีย ซึ่งมิได้ได้มาซึ่งอิสรภาพอย่างง่ายดาย หากแต่ต้องแลกมาด้วยชีวิตเลือดเนื้อ และการเสียสละของผู้คนจำนวนมาก การกล่าวถึงการลบล้างตราบาปแห่งความเป็นทาสคือการรื้อฟื้นความทรงจำทางสังคมเกี่ยวกับอดีตแห่งความเจ็บปวดเพื่อไม่ให้ถูกลืมเลือน ขณะที่การเปรียบเปรยการจุดแสงสว่างด้วยการดับแสงไฟนับไม่ถ้วนเป็นการสื่อเชิงสัญลักษณ์ว่า แสงสว่างแห่งอิสรภาพในปัจจุบันตั้งอยู่บนพื้นฐานของความมืดและความสูญเสียในอดีต เจตนาเพื่อการเตือนความจำเช่นนี้ทำให้ผู้ฟังตระหนักถึงหนี้บุญคุณทางประวัติศาสตร์ พร้อมทั้งตอกย้ำว่าหน้าที่ของคนรุ่นใหม่ไม่ใช่เพียงการชื่นชมผลลัพธ์ของเอกราช แต่ต้องรักษาและต่อยอดคุณค่าที่บรรพชนได้มอบไว้ การเตือนความจำนี้มีผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟังอย่างชัดเจนคือ การสร้างความรู้สึกเป็นหนี้ ผลกระทบคือการทำให้ผู้ฟังตระหนักถึงหนี้บุญคุณทางประวัติศาสตร์ต่อบรรพชนที่เสียสละ การสร้างภาระหน้าที่ ผลกระทบที่ตามมาคือการตอกย้ำว่าคนรุ่นใหม่มีหน้าที่ไม่ใช่แค่การชื่นชม แต่ต้องรักษาและต่อยอดมรดกนี้ไว้

“**पुराने पीपल ने, बरसते बादल ने खेत-खलिहानों ने,** हरे मैदानों ने वसंती मेलों ने, झूमती बेलों ने **लचकते झूलों ने, बहकते फूलों ने**”

ต้นโพธิ์ต้นเดิม, **เมฆที่หลั่งฝนลงมา**, **ผืนท้องทุ่งนาและทุ่งหญ้าเขียวขจี**, เทศกาลฤดูใบไม้ผลิ, เถาวัลย์ที่ไหวเอน, **ชิงช้าที่แกว่งไกว**, **ดอกไม้ที่เบ่งบานอย่างอิสระ**

(เพลง **संदेशे आते हैं** (จดหมายที่มาถึง) ค.ศ. 1997)

จากตัวอย่างข้างต้นจัดเป็นวัจนกรรมการบอกกล่าว ประเภทบรรยาย ซึ่งการบรรยายนี้มิใช่เพียงสื่อเจตนาเพื่อการให้ข้อมูลว่า ในหมู่บ้านมีต้นโพธิ์ มีทุ่งนาหรือมีชิงช้าเท่านั้น แต่ยังสร้างภาพในจินตนาการที่ก่อให้เกิด

อารมณ์ร่วม เช่น ความคิดถึง ความอบอุ่น และความผูกพันต่อบ้านเกิด การกล่าวถึง “**पुराने पीपल ने** (ต้นโพธิ์ต้นเดิม)” สื่อถึงรากเหง้าและความทรงจำร่วมของชุมชน “**बरसते बादल ने खेत-खलिहानों ने** (เมฆที่หลั่งฝนลงมาผืนท้องทุ่งนาและทุ่งหญ้าเขียวขจี)” บ่งบอกถึงความอุดมสมบูรณ์ ขณะที่ “**लचकते झूलों ने** (ชิงช้าที่แกว่งไกว)” และ “**बहकते फूलों ने** (ดอกไม้ที่เบ่งบานอย่างอิสระ)” แสดงถึงความสนุกสนานและความสดใสในชีวิตประจำวัน ประโยคดังกล่าวข้างต้นจึงมีลักษณะของการบรรยายที่ก่อให้เกิดคุณค่าทางอารมณ์และความหมายเชิงวัฒนธรรม ไม่ได้เป็นเพียงการรายงานข้อมูล แต่เป็นการเล่าเรื่องเชิงพรรณนาที่ช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจชีวิตในบ้านเกิดอย่างลึกซึ้งผ่านมิติภาพ เสียง และความรู้สึก การบรรยายเชิงสัญลักษณ์นี้นำไปสู่ผลกระทบสืบเนื่องที่ทรงพลังต่อผู้ฟังคือ การสร้างภาพในจินตนาการที่ก่อให้เกิดอารมณ์ร่วม ผลกระทบนี้คือการปลุกเร้าความรู้สึกโหยหาทำให้ผู้ฟังซึ่งในบริบทของเพลงนี้คือทหารที่อยู่ชายแดนเกิดความรู้สึก ความคิดถึง ความอบอุ่น และความผูกพันต่อบ้านเกิด

2. วัจนกรรมการชี้นำ (Directives) เป็นวัจนกรรมที่ผู้ส่งสารสื่อไปยังผู้รับสารโดยมีเจตนาให้ผู้รับสารกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผู้ส่งสาร กล่าวได้ว่า วัจนกรรมประเภทนี้เป็นวัจนกรรมที่ผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อประโยชน์ของผู้ส่งสารแต่มีน้ำหนักของถ้อยคำต่างกัน ความสุภาพหรือความรุนแรงของถ้อยคำก็จะต่างกัน ขึ้นอยู่กับสถานภาพทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร เช่น การขอร้อง (Requesting) การออกคำสั่ง (Commanding) การเสนอแนะ (Suggesting) การแนะนำ (Recommending) การเชิญชวน (Inviting) การท้าทาย (Challenging) การอ้อนวอน (Begging)

"**दूर हटो दूर हटो दूर हटो** ऐ दुनिया वालों हिन्दुस्तान हमारा है दूर हटो ऐ दुनिया वालों हिन्दुस्तान हमारा है जहाँ हमारा ताज महल है और क़ुतब मीनारा है"

ชาวโลก **จงออกไป จงออกไป จงออกไป** ฮินดุสตาน (อินเดีย) เป็นของพวกเรา เฮ้ ชาวโลก จงออกไป ฮินดุสตานเป็นของพวกเรา ที่ซึ่งมีตาช มหัล และกุตุบ มีนาร เป็นของพวกเรา

(เพลง **दूर हटो ए दूनियाँ वालों हिंदुस्तान हमारा है**

(เฮ้! ชาวโลก จงออกไปให้พ้น อินเดียเป็นของพวกเรา) ค.ศ. 1943)

จากตัวอย่างข้างต้นจัดเป็นวัจนกรรมการชี้นำ ประเภทการออกคำสั่ง เนื่องจากโครงสร้างทางภาษาที่ใช้คำว่า "**हटो** (จงออกไป)" ซึ่งในภาษาฮินดีทำหน้าที่เป็นคำสั่ง ถ้อยคำนี้ไม่ใช่เพียงการแจ้งข้อมูลหรือการบรรยาย แต่เป็นการบังคับชี้นำให้ผู้รับสารต้องลงมือทำตามความต้องการของผู้ส่งสาร เจตนาสั่งนี้ถูกเสริมพลังด้วยวัจนกรรมการบอกกล่าว (Assertive) ที่ตามมาทันทีคือ "**हिन्दुस्तान हमारा है** (ฮินดุสตานเป็นของพวกเรา)" ซึ่งทำหน้าที่เป็นการเสริมพลังอำนาจของคำสั่ง เพราะไม่เพียงขับไล่แต่ยังประกาศสิทธิ์ความเป็นเจ้าของอย่างสมบูรณ์ต่อดินแดนอินเดีย เจตนาในการสั่งนี้มีผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟัง 2 กลุ่มที่แตกต่างกันคือ 1. ต่อศัตรู (**ऐ दुनिया वालों** ชาวโลก/ผู้รุกราน) ผลกระทบคือการข่มขู่ และขับไล่ให้ผู้ฟัง (ผู้รุกราน) เกิดความกลัวและล่าถอยไป 2. ต่อคนในชาติ (ผู้ฟังชาวอินเดีย) ผลกระทบคือการปลุกระดม และสร้างพลังร่วมทำให้ผู้ฟังชาวอินเดียรู้สึกถึงความชอบธรรมในการลุกขึ้นต่อสู้ และรู้สึกเป็นเจ้าของแผ่นดินร่วมกัน การที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้คำว่า "ฮินดุสตาน" (**हिन्दुस्तान**) เป็นการอ้างถึงแผ่นดินในมิติประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง อีกทั้งเพลงนี้ยังอ้างถึง "ตาช มหัล (**ताज महल**)" และ "กุตุบ มีนาร (**कुतुब मीनार**)" ทั้งสองสิ่งนี้เป็นสถาปัตยกรรมของอิสลาม การที่เพลงประกาศว่าสัญลักษณ์ของอิสลามเหล่านี้เป็นของเรา (**हमारा**) ถือเป็นวัจนกรรมที่ทรงพลังที่สุดในการหลอมรวม

ความหลากหลายทางศาสนา มันคือการประกาศว่า มรดกของมุสลิมก็คือมรดกของชาติอินเดียที่ทุกคนต้องร่วมกันปกป้องจากผู้รุกรานภายนอก

"**ग़ुलाम उठ वतन के दुश्मनों से इंतिक़ाम ले इन अपने दोनों बाज़ुओं से ख़ंजरों का काम ले चमन के वास्ते चमन के बाग़बाँ शहीद हो** पहाड़ तक भी काँपने लगे तिरे जुनून से तू **आसमाँ पे इंक़लाब लिख दे अपने ख़ून से**"

ลุกขึ้นเถิด ทาสเอ๋ย แก้แค้นศัตรูของชาติของเจ้า ใช้สองแขนของเจ้าหยิบกริชขึ้นมาต่อสู้ เพื่อประโยชน์ของสวน (ประเทศชาติ) ขอให้ชาวสวนจงสละชีพ แม้แต่ภูเขายังสะท้านต่อความบ้าคลั่งของเจ้า **จงเขียนคำว่า "ปฏิวัติ" บนท้องฟ้าด้วยเลือดของเจ้าเอง**

(เพลง **वतन की राह में वतन के नौजवां शहीद हों**

(ขอเยาวชนของชาติยอมสละชีวิตบนเส้นทางของมาตุภูมิ) ค.ศ. 1948)

จากตัวอย่างข้างต้นจัดเป็นวัจนกรรมการชี้นำ ประเภทการท้าทาย เพราะมีลักษณะของถ้อยคำที่ไม่เพียงสั่งหรือบังคับ แต่ยั่วยุและผลักดันให้ผู้ฟังพิสูจน์ความกล้าหาญและศักดิ์ศรีของตนเองผ่านการกระทำ ในที่นี้ผู้ส่งสารจงใจใช้ภาษาที่แสดงถึงความเร้าใจโดยการเรียกผู้ฟังว่า "**ग़ुलाम** (ทาสเอ๋ย)" ซึ่งเป็นคำที่สะท้อนถึงการถูกกดขี่ข่มเหงมายาวนาน แล้วจึงท้าทายให้ลุกขึ้นเปลี่ยนสถานะจากผู้ถูกกดขี่เป็นผู้ลุกขึ้นสู้เพื่อศักดิ์ศรีของชาติบ้านเมือง อีกทั้งยังเลือกใช้ถ้อยคำที่ว่า "**आसमाँ पे इंक़लाब लिख दे अपने ख़ून से** (จงเขียนคำว่าปฏิวัติบนท้องฟ้าด้วยเลือดของเจ้าเอง)" การใช้ภาษาลักษณะนี้ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่าหากไม่ลุกขึ้นมาตอบสนอง ก็เท่ากับยังยอมจำนนต่อการถูกเรียกว่าทาสอยู่ต่อไป ดังนั้นการท้าทายในบริบทนี้จึงทำหน้าที่เป็นแรงผลักดันทางจิตวิทยากระตุ้นให้ผู้รับสารเลือกเผชิญหน้ากับศัตรูอย่างเด็ดเดี่ยว เพื่อพิสูจน์ความกล้าและเกียรติภูมิของตนเองและชาติบ้านเมือง เจตนาในการท้าทายนี้ถูกออกแบบมาให้มีผลกระทบสืบเนื่องต่อผู้ฟังคือ การสร้างอารมณ์รุนแรงมีผลกระทบคือการปลุกความอับอาย และความโกรธแค้นจากการถูกเรียกว่า "**ग़ुलाम** (ทาส)" การเชิดชูความรุนแรง

ผลกระทบที่ตามมาคือการทำให้การเสียสละชีวิตเป็นเรื่องน่าเชิดชู การเขียนด้วยเลือดไม่ใช่เรื่องน่ากลัวแต่เป็นแรงผลักดันทางจิตวิทยาที่แสดงถึงความกล้าหาญสูงสุด การปลุกระดมผลกระทบสุดท้ายคือการปลุกระดมให้ผู้ฟังเลือกเผชิญหน้ากับศัตรูอย่างเด็ดเดี่ยว

"**खुशी के गीत गाए जा** ये जिन्दगी है क़ौम की **जोश ए वतन बढ़ाये जा** तेरी हिम्मत बढ़ती रहे"

ร้องบทเพลงแห่งความสุขต่อไป ชีวิตนี้เป็นของประเทศชาติ **จุดประกายความรักชาติให้ลุกโชติช่วงต่อไป** ขอให้ความกล้าหาญของเจ้าเพิ่มพูนขึ้น

(เพลง **कदम कदम बढ़ाये जा ख़ुशी के गीत गाये जा**
(ก้าวไปทีละก้าวอย่างมั่นคง ร้องบทเพลงแห่งความสุข) ค.ศ. 1950)

จากตัวอย่างข้างต้นจัดเป็นวัจนกรรมการชี้นำ ประเภทการเชิญชวน ซึ่งเป็นวัจนกรรมการชี้นำแบบอ่อนคือผู้ส่งสารไม่ได้ใช้ถ้อยคำที่บังคับโดยตรงเหมือนคำสั่ง แต่ใช้ถ้อยคำในเชิงบวก อ่อนโยน และมีน้ำหนักโน้มน้าวใจมากกว่า โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้รับสารยอมรับและทำตามด้วยความเต็มใจและความศรัทธา ในถ้อยคำที่ว่า "**खुशी के गीत गाए जा** (ร้องบทเพลงแห่งความสุขต่อไป)" กับ "**जोश ए वतन बढ़ाये जा** (จุดประกายความรักชาติให้ลุกโชติช่วงต่อไป)" เป็นถ้อยคำที่มีลักษณะสร้างภาพเชิงอารมณ์ สื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมเชิงสัญลักษณ์ที่ช่วยคงขวัญและกำลังใจเช่น การร้องเพลงหรือการจุดประกายความรักชาติ ซึ่งแม้จะไม่ใช่คำสั่งบังคับตรงๆ แต่เป็นการชี้นำให้ผู้ฟังทำซ้ำพฤติกรรมเชิงบวกที่สอดคล้องกับเป้าหมายของผู้ส่งสาร เจตนาในการเชิญชวนนี้มีผลกระทบสืบเนื่องต่อผู้ฟังที่ชัดเจนคือ การสร้างขวัญกำลังใจ การบอกให้ร้องเพลงแห่งความสุข (**खुशी के गीत**) เป็นการสร้างบรรยากาศของความฮึกเหิมและความหวัง การทำให้เป็นเรื่องปกติมีผลกระทบคือการทำให้

การรักชาติเป็นเรื่องปกติและน่ายินดี เพลงนี้เชื่อมโยงความรักชาติ (**जोश ए वतन**) เข้ากับความสุข (**खुशी**) ทำให้การอุทิศตนเพื่อชาติถูกมองว่าเป็นกิจกรรมเชิงบวกไม่ใช่ภาระที่น่ากลัว

"**इस देश को रखना** मेरे **बच्चों सँभाल के तुम ही भविष्य हो मेरे भारत विशाल के** इस देश को रखना मेरे बच्चों सँभाल के **देखो कहीं बरबाद ना होवे ये बग़ीचा**"
ลูกเอ๋ย จงดูแลรักษาประเทศนี้ไว้ให้ดี เจ้าคืออนาคตของข้า ของภารัตที่ยิ่งใหญ่ ลูกเอ๋ย จงดูแลรักษาประเทศนี้ไว้ให้ดี **จงดูเถิด อย่าให้สวนนี้ถูกทำลาย**

(เพลง **हम लायें हैं तूफान से कश्ती निकाल के** (พวกเราจะนำเรือออกจากพายุ) ค.ศ.1954)

จากตัวอย่างข้างต้นจัดเป็นวัจนกรรมการชี้นำ ประเภทการวิงวอน แม้มีตัวบ่งชี้เชิงภาษาที่เป็นคำสั่งอย่าง "**रखना** (จงดูแล)" แต่พลังบังคับถูกทำให้อ่อนลงด้วยกรอบความสัมพันธ์แบบผู้ปกครองที่กำลังพูดกับบุตรหลานผ่านสรรพนามเรียกขาน "**बच्चों** (ลูกเอ๋ย)" ซึ่งเป็นเสียงเรียกเชิงความรักและห่วงใย การวิงวอนยังได้รับการเสริมแรงด้วยการให้เหตุผลเชิงคุณค่า ดังถ้อยคำที่ว่า "**तुम ही भविष्य हो मेरे भारत विशाल के** (เจ้าคืออนาคตของข้า ของภารัตที่ยิ่งใหญ่)" ผู้พูดไม่ได้เพียงขอให้ดูแลประเทศ แต่บอกว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำเพราะเยาวชนคือผู้สืบทอดอนาคตของชาติ การให้เหตุผลเช่นนี้ทำหน้าที่ลดระยะห่างเชิงอำนาจและเพิ่มการยอมรับโดยสมัครใจ ถ้อยคำที่ว่า "**देखो कहीं बरबाद ना होवे ये बग़ीचा** (จงดูเถิด อย่าให้สวนนี้ถูกทำลาย)" ลักษณะดังกล่าวแม้ว่าจะมีลักษณะเป็นคำสั่ง แต่บริบทคือการกล่าวอย่างอ่อนโยนเพื่อให้ผู้ฟังตระหนักถึงความสำคัญของสวนที่เปรียบเหมือนประเทศชาติ ไม่ใช่การข่มขู่บังคับ เจตนาในการวิงวอนนี้มีผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟังที่ชัดเจนคือ การสร้างภาระหน้าที่มีผลกระทบคือการสร้างภาระผูกพันทางศีลธรรมให้เกิดขึ้นในใจของผู้ฟัง ผู้ฟัง (ลูกหลาน) ไม่สามารถปฏิเสธคำขอร้องนี้ได้ เพราะมันผูกพันด้วยความกตัญญู การสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของ การบอกว่าเจ้าคืออนาคต (**तुम ही भविष्य हो**)

มีผลกระทบคือการถ่ายโอนความเป็นเจ้าของประเทศชาติจากรุ่นสู่รุ่น การเตือนสติประโยคสุดท้าย “**देखो कहीं बरबाद ना होवे** (อย่าให้สวนนี้ถูกทำลาย)” มีผลกระทบคือการเตือนสติอย่างอ่อนโยนให้ผู้ฟังตระหนักถึงความเปราะบางของมรดกนี้ อนึ่งเพลงนี้เลือกใช้คำว่า “**भारत विशाल** (ภารัตที่ยิ่งใหญ่)” คำว่า “ภารัต” ซึ่งเป็นชื่อดั้งเดิมในภาษาสันสกฤตแทนที่จะเป็น “ฮินดุสตาน” หรือ “อินเดีย” เป็นการอ้างอิงถึงแผ่นดินแม่ในอุดมคติที่มีความหมายทางประวัติศาสตร์และจิตวิญญาณที่เก่าแก่กว่ายุคอาณานิคมหรือยุคโมกุล ซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งหวังจะหลอมรวมทุกกลุ่มความเชื่อเข้าไว้ด้วยกันภายใต้รากเหง้าโบราณเดียวกัน

3. วัจนกรรมการผูกมัด (Commissives) เป็นถ้อยคำที่ผู้ส่งสารมีจุดมุ่งหมายแสดงให้เห็นว่าจะกระทำการบางอย่างเพื่อผู้รับสารในอนาคต เช่น การสัญญา (Promising) การสาบาน (Vowing) การปลอบโยน (Reassuring) การแสดงความตั้งใจ (Intending) การขู่ (Threatening) การอาสา (Undertaking) เป็นต้น

“आकर हमको कसम दे गई राखी किसी बहन की देंगे अपना शीश न देंगे मिट्टी मगर वतन की”

เมื่อพี่สาวนำด้ายราขีมาผูกเรานั่นคือคำสาบานอันศักดิ์สิทธิ์ เรายอมมอบศีรษะของเราได้ แต่ไม่ยอมให้ดินแดนของชาติต้องเสียไป

(เพลง **ताकत वतन की हम से है** (ความแข็งแกร่งของชาติมาจากพวกเรา) ค.ศ. 1970)

จากถ้อยคำที่ว่า “**आकर हमको कसम दे गई राखी किसी बहन की देंगे** (เมื่อพี่สาวนำด้ายราขีมาผูกเรานั่นคือคำสาบานอันศักดิ์สิทธิ์)” จัดเป็นวัจนกรรมในประเภทการผูกมัด โดยเฉพาะในลักษณะของการสาบาน และการสัญญากล่าวคือ ผู้พูดประกาศพันธะต่อมาตุภูมิและต่อความศักดิ์สิทธิ์ของสายสัมพันธ์ฉันพี่น้องผ่านด้ายราขีว่า “**अपना शीश न देंगे मिट्टी मगर वतन की**

(แม้จะต้องสละศีรษะก็ยอม แต่จะไม่ยอมให้ดินแดนของชาติต้องถูกช่วงชิงหรือสูญเสียไป)" ความหมายนี้เป็นการผูกมัดตนเองว่าจะยืนหยัดต่อสู้จนถึงที่สุด การอ้างถึง "**राखी** (ราขี)" ทำให้ถ้อยคำมีมิติทางศีลธรรมและวัฒนธรรมที่ลึกขึ้น ราขีเป็นสัญลักษณ์แห่งความคุ้มครองของพี่ต่อพี่น้องหญิง การยกสัญลักษณ์นี้มาเชื่อมโยงกับมาตุภูมิจึงเท่ากับเป็นคำสาบานอันศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่มีสิ่งใดละเมิดได้ ผู้พูดจึงไม่เพียงสัญญาในเชิงสามัญแต่ยกระดับเป็นคำปฏิญาณที่ต้องรักษาไว้แม้ต้องแลกด้วยชีวิต เจตนาในการสาบานนี้มีผลกระทบสืบเนื่องต่อผู้ฟังอย่างชัดเจนคือ การสร้างภาระผูกพันทางศีลธรรม มีผลกระทบคือ การผูกมัดผู้ฟังเข้ากับคำสาบานนี้ด้วย แม้ว่าผู้ฟังจะไม่ได้เป็นคนพูดเองก็ตาม การอ้างถึงราขี ทำให้ผู้ฟังโดยเฉพาะผู้ชายรู้สึกว่าตนมีภาระหน้าที่ที่ต้องปกป้องแผ่นดิน ไม่เช่นนั้นจะถือเป็นการเสียเกียรติเทียบเท่ากับการทอดทิ้งพี่น้องของตน การปลุกเร้าอารมณ์ศักดิ์สิทธิ์มีผลกระทบคือ การปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกแห่งเกียรติยศ และความรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ให้เกิดขึ้นในใจผู้ฟัง อีกทั้งวัจนกรรมนี้ทำหน้าที่หลอมรวมการขยายความหมายสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมโดยการพูดถึงด้ายราขี (**राखी**) อันเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่มีรากฐานแข็งแกร่งในวัฒนธรรมฮินดู

"गर वतन में भी मिलेगा कोई गद्दारे वतन अपनी ताकत से हम उसका सर कुचलते जाएंगे एक धोखा खा चुके हैं और खा सकते नहीं अपनी आज़ादी को हम हरगिज़ मिटा सकते नहीं हम वतन के नौजवाँ है हम से जो टकरायेगा वो हमारी ठोकरों से ख़ाक में मिल जायेगा"

ในแผ่นดินหากเราพบผู้ทรยศต่อชาติ เราจะบดขยี้หัวของมันด้วยพลังของเราเอง เราเคยถูกหักหลังแล้วหนึ่งครั้ง จะไม่ยอมอีก เราจะไม่มีวันทำลายอิสรภาพของเราเอง เราคือเยาวชนแห่งชาติ ใครมาปะทะกับพวกเราก็ต้องโดนเราบดขยี้

(เพลง **अपनी आज़ादी को हम हरगिज़ मिटा सकते नहीं** (เราจะไม่มีวันทำลายอิสรภาพของเราเอง) ค.ศ.1954)

จากตัวอย่างข้างต้นถ้อยคำเหล่านี้สะท้อนวัจนกรรมประเภทการผูกมัด ประเภทการขู่ เนื่องจากผู้พูดไม่ได้เพียงบรรยายสภาพการณ์หรือปลุกเร้าอารมณ์ แต่กำลังสร้างพันธะล่วงหน้าว่า หากมีการละเมิดเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งเช่น การทรยศต่อชาติหรือการเข้ามาปะทะกับกลุ่มผู้พูดแล้วจะถูกดำเนินการลงมือทำการตอบโต้ที่รุนแรงดังถ้อยคำที่ว่า “**गर वतन में भी मिलेगा कोई गद्दारे वतन अपनी ताकत से हम उसका सर कुचलते जाएंगे** (ในแผ่นดินหากเราพบผู้ทรยศต่อชาติ เราจะบดขยี้หัวของมันด้วยพลังของเราเอง)” จึงทำหน้าที่เป็นคำเตือนต่อผู้ฟังโดยตรงว่า หากมีใครหันหลังให้ชาติชาติบ้านเมือง ผลลัพธ์คือการถูกลงโทษอย่างเด็ดขาดไม่ใช่แค่คำสาปแช่งแต่คือพันธะที่ผู้พูดยืนยันว่าจะกระทำจริง ต่อมาถ้อยคำที่ว่า “**एक धोखा खा चुके हैं और खा सकते नहीं** (เราเคยถูกหักหลังแล้วหนึ่งครั้ง จะไม่ยอมอีก)” เป็นการประกาศพันธกิจล่วงหน้าโดยโยงกับประสบการณ์ในอดีตเพื่อเน้นย้ำว่าความผิดพลาดครั้งก่อนจะไม่ถูกปล่อยให้เกิดซ้ำอีก การพูดเช่นนี้เป็นทั้งการเตือนคู่ต่อสู้และการผูกมัดผู้พูดเองว่าจะเข้มแข็งกว่าเดิม สุดท้ายถ้อยคำที่ว่า “**हम से जो टकरायेगा वो हमारी ठोकरों से ख़ाक में मिल जायेगा** (ใครมาปะทะกับพวกเราก็ต้องโดนเราบดขยี้)” เป็นคำประกาศเจตจำนงตรงไปตรงมาในเชิงข่มขู่ผู้ใดก็ตามที่คิดท้าทายหรือโจมตีก็จะต้องเผชิญการตอบโต้ที่รุนแรงจากฝ่ายตน ดังนั้นลักษณะการขู่ในกรอบวัจนกรรมประเภทการผูกมัด จึงไม่ใช่เพียงการแสดงอารมณ์โกรธหรือการข่มขวัญ แต่เป็นการผูกมัดผู้พูดว่าจะทำการตอบโต้จริงหากอีกฝ่ายละเมิด เจตนาในการขู่นี้มีผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟังคือ ต่อศัตรู (ผู้ทรยศ/ผู้ท้าทาย) ผลกระทบหลักคือการข่มขู่ศัตรู “**गद्दारे वतन** (ผู้ทรยศ)” หรือ “**जो टकरायेगा** (ผู้ปะทะ)” กล้าลงมือกระทำเพราะได้ประกาศผลลัพธ์ที่รุนแรงไว้ล่วงหน้าแล้วคือ “**सर कुचलते जाएंगे** (จะถูกบดขยี้หัว)” ต่อคนในชาติ (เยาวชน/ผู้ฟัง) การสร้างความมั่นใจมีผลกระทบคือ การสร้างความมั่นใจให้กับคนในชาติว่ากลุ่มผู้นำ/เยาวชนเข้มแข็งพอที่จะจัดการศัตรูภายใน (ผู้ทรยศ) และ

ศัตรูภายนอก (ผู้ปะทะ) การสร้างพลังร่วมมีผลกระทบคือการสร้างพลังให้ผู้ฟังรู้สึกฮึกเหิมและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่แข็งแกร่ง

"कर चले हम फ़िदा जानो तन साथियों अब तुम्हारे हवाले वतन साथियों राह क़ुर्बानियों की न वीरान हो तुम सजाते ही रहना नये क़ाफ़िले"

เราสละชีวิตและร่างกายแล้ว เพื่อนเอ๋ย ตอนนี้มาตุภูมิอยู่ในมือของพวกเจ้าแล้ว เพื่อนเอ๋ย อย่าให้เส้นทางแห่งการเสียสละรกร้าง เจ้าต้องจัดขบวนใหม่อยู่เรื่อยไป

(เพลง **कर चले हम फ़िदा जान ओ तन साथियों**
(เราสละชีวิตและร่างกายแล้ว เพื่อนเอ๋ย) ค.ศ. 1964)

จากตัวอย่างข้างต้นสะท้อนการทำงานร่วมกันของวัจนกรรมสองประเภท (Co-occurrence) วัจนกรรมประเภทการผูกมัด ประเภทการอาสา ดังถ้อยคำที่ว่า "**कर चले हम फ़िदा जानो तन साथियों अब तुम्हारे हवाले वतन साथियों** (เราสละชีวิตและร่างกายแล้ว เพื่อนเอ๋ย ตอนนี้มาตุภูมิอยู่ในมือของพวกเจ้าแล้ว)" สื่อความหมายเชิงพันธะชัดเจนว่า ผู้พูดในฐานะทหารหรือเยาวชนที่กำลังสิ้นลมได้ทำหน้าที่สูงสุดแล้ว และการสละชีวิตครั้งนี้ไม่ใช่การจบสิ้น แต่เป็นการส่งต่อภารกิจให้คนที่ยังอยู่ การประกาศดังกล่าวทำหน้าที่เป็นการผูกมัดเชิงศีลธรรมว่า เรามอบให้แล้วและเจ้าต้องรับช่วงต่อ แม้ลักษณะของถ้อยคำเหมือนเป็นการบอกเล่า แต่ถ้อยคำดังกล่าวแสดงถึงการเสียสละของรุ่นก่อนให้กลายเป็นคำมั่นสัญญาร่วมกันทั้งสองฝ่าย วัจนกรรมการชี้นำดังถ้อยคำที่ว่า "**राह क़ुर्बानियों की न वीरान हो तुम सजाते ही रहना नये क़ाफ़िले** (อย่าให้เส้นทางแห่งการเสียสละรกร้าง เจ้าต้องจัดขบวนใหม่อยู่เรื่อยไป)" ถ้อยคำนี้คือการที่ผู้พูด (ทหารที่กำลังจะตาย) ใช้สถานะการเสียสละของตนมาเป็นอำนาจเชิงศีลธรรมในการสั่งการผู้ฟังที่ยังมีชีวิตอยู่ (**साथियों** เพื่อนเอ๋ย) ให้สืบต่อภารกิจ เจตนาในการส่งมอบภารกิจนี้ มีผลกระทบสืบเนื่องต่อผู้ฟังคือ การสร้างความรู้สึกผิดและภาระหน้าที่นี่คือผลกระทบที่ทรงพลังที่สุด การประกาศว่า "เราสละชีวิตแล้ว

ตอนนี้มาตุภูมิอยู่ในมือพวกเจ้า" (**अब तुम्हारे हवाले वतन**) เป็นการผูกมัดเชิงศีลธรรมที่ทำให้ผู้ฟังปฏิเสธไม่ได้ การสร้างแรงจูงใจมีผลกระทบคือการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ฟังต้องสู้ต่อ ไม่ใช่เพราะความเกลียดชัง แต่เพื่อไม่ให้การเสียสละของคนรุ่นก่อนต้องสูญเปล่า

4. วัจนกรรมการแสดงความรู้สึก (Expressives) เป็นประเภทถ้อยคำที่บ่งบอกอารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติของผู้ส่งสารที่มีต่อผู้รับสารหรือสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบข้างเท่านั้นผู้รับสารจะรู้สึกซาบซึ้งประทับใจในคำพูดที่แสดงความรู้สึกต่างๆ ผู้ส่งสารไม่มีความประสงค์จะให้ผู้รับสารกระทำสิ่งใดหรือให้ผู้รับสารทราบถึงข้อมูลสำคัญแต่อย่างใด เช่น การขอบคุณ (Thanking) การขอโทษ (Apologizing) การทักทาย (Greeting) การชื่นชม (Complimenting) เป็นต้น

"**कुछ याद उन्हें भी कर लो जो लौट के घर ना आये ऐ मेरे वतन के लोगों ज़रा आँख में भर लो पानी जो शहीद हुए हैं उनकी ज़रा याद करो क़ुरबानी तुम भूल ना जाओ उनको**"

โปรดจงระลึกถึงผู้ที่จากไป ผู้ที่ไม่เคยได้กลับบ้านอีกเลย โอ้ เหล่าประชาชนแห่งมาตุภูมิของข้า ขอให้ดวงตาเจ้ามีน้ำตาแห่งความซาบซึ้ง ระลึกถึงการเสียสละของผู้ที่พลีชีพเพื่อชาติ ขอเจ้าอย่าลืมพวกเขาเหล่านั้น

(เพลง **ऐ मेरे वतन के लोगों** (โอ้ เหล่าประชาชนแห่งมาตุภูมิของข้า) ค.ศ. 1962)

จากตัวอย่างข้างต้นสะท้อนวัจนกรรมการแสดงความรู้สึก ประเภทการคร่ำครวญ/ไว้อาลัย เจตนาหลักของผู้ประพันธ์ไม่ใช่การสั่งให้ไปรบ แต่คือการแสดงออกถึงความโศกเศร้า ความเจ็บปวด และความซาบซึ้งต่อการเสียสละของทหาร แม้ว่าเพลงจะมีประโยคเชิงชี้นำคือ "**याद उन्हें भी कर लो** (โปรดจงระลึกถึงพวกเขา)" หรือ "**भूल ना जाओ** (อย่าลืม)" แต่เจตนาหลักที่ขับเคลื่อนเพลงนี้คือการแสดงความรู้สึก เจตนาในการไว้อาลัยนี้ มีผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟัง (ประชาชนทั้งชาติ) คือ

การกระตุ้นอารมณ์ ผลกระทบคือการทำให้ผู้ฟังร้องไห้หรือมีน้ำตา เพลงนี้ถูกออกแบบมาเพื่อกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกร่วม การสร้างความทรงจำร่วม ผลกระทบคือการสร้างความทรงจำร่วม และความซาบซึ้งต่อการเสียสละของทหาร ทำให้การตายของพวกเขาไม่สูญเปล่า

"मैं गया जहाँ भी बस तेरी याद थी जो मेरे साथ थी मुझको तड़पाती रुलाती सबसे प्यारी तेरी सूरत प्यार है बस तेरा प्यार ही तू ही ज़िन्दगी है तू ही मेरी मोहब्बत है तेरे ही पैरों में जन्नत है"

ไม่ว่าข้าจะไปที่ไหน ความทรงจำของท่านคอยติดตาม มันทรมาน และทำให้ข้าเสียน้ำตา ใบหน้าของท่านคือสิ่งที่งดงามที่สุด รักของท่านเท่านั้นที่ข้าต้องการ ท่าน (มาตุภูมิ/แม่) คือชีวิต คือความรักของข้า สวรรค์อยู่ใต้ฝ่าเท้าของท่าน

(เพลง **माँ तुझे सलाम वन्दे मातरम्** (แม่ ข้าขอนบนอบต่อท่าน) ค.ศ. 2002)

จากตัวอย่างข้างต้น จัดเป็นวัจนกรรมการแสดงความรู้สึก ประเภทความคิดถึงและความผูกพัน เจตนาของผู้ประพันธ์ คือการแสดงออกถึงความรู้สึกที่ท่วมท้นของตนเองที่มีต่อมาตุภูมิ ซึ่งรวมถึงความคิดถึงโหยหา **"तेरी याद थी जो मेरे साथ थी** (ความทรงจำของท่านคอยติดตาม)" ความเจ็บปวด **"मुझको तड़पाती रुलाती** (มันทรมาน และทำให้ข้าเสียน้ำตา)" ความรัก **"बस तेरा प्यार ही** (รักของท่านเท่านั้นที่ข้าต้องการ)" **"तू ही ज़िन्दगी है तू ही मेरी मोहब्बत है** (ท่านคือชีวิต คือความรักของข้า)" ความเคารพบูชา **"तेरे ही पैरों में जन्नत है** (สวรรค์อยู่ใต้ฝ่าเท้าของท่าน)" แม้เจตนาจะเป็นการแสดงความรู้สึกแต่ผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟังนั้นคือการสร้างอารมณ์ร่วม ผลกระทบคือการปลุกเร้าให้ผู้ฟังรู้สึกรัก คิดถึง และซาบซึ้งในมาตุภูมิของตนเองตามไปด้วย การยกระดับผลกระทบคือการยกระดับความรักชาติ จากที่เป็นแค่อุดมการณ์ให้กลายเป็นความรักส่วนตัวที่เทียบเท่ากับความรักต่อแม่ อีกทั้งวัจนกรรมนี้ทำหน้าที่หลอมรวมได้อย่างทรงพลังด้วยการใช้อุปมาสากล เพลงนี้ใช้สัญลักษณ์ที่เป็นสากลที่สุด

คือ “**माँ** (แม่)” ความรักต่อแม่เป็นอารมณ์ความรู้สึกพื้นฐานที่ก้าวข้ามความแตกต่างทางศาสนา ภาษาหรือวรรณะ

5. วัจนกรรมการแถลงการณ์ (Declaratives) เป็นประเภทถ้อยคำที่ผู้ส่งสารประกาศเพื่อกระทำการบางสิ่งบางอย่างอันมีผลทำให้สภาพสิ่งของบุคคลหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปเป็นวัจนกรรมที่แสดงให้เห็นเจตนารมณ์อย่างชัดเจนและมักใช้ในบริบทที่เป็นทางการสูง เช่น การแต่งตั้ง (Appointing) การเสนอชื่อ (Nominating) การไล่ออกจากงาน (Firing from Employment) การตัดสินจำคุก (Sentencing to Imprisonment) การยอมแพ้ (Capitulating) การเปิดงาน (Opening Ceremony) เป็นต้น

“**नन्हा मुन्ना राही हूँ, देश का सिपाही हूँ बोलो मेरे संग जय हिंद, जय हिंद, जय हिंद बड़ा हो के देश का सहारा बनूंगा दुनियाँ की आँखों का तारा बनूंगा रखूँगा ऊँचा तिरंगा परचम**”

ข้าคือเด็กน้อยนักเดินทาง ข้าเป็นทหารของชาติ พูดพร้อมกับข้า “อินเดียจงเจริญ อินเดียจงเจริญ” เมื่อโตขึ้น ข้าจะเป็นที่พึ่งของชาติ จะเป็นดาวเด่นต่อสายตาคนทั้งโลก จะชูธงชาติ (ติรังกา) ให้สูงเสมอ

(เพลง **नन्हा मुन्हा राही हूँ देश का सिपाही हूँ**
(ข้าคือเด็กน้อยนักเดินทาง ข้าเป็นทหารของชาติ ค.ศ. 1962)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงออกถึงวัจนกรรมการแถลงการณ์ ในบริบทของเพลงปลุกใจซึ่งทำหน้าที่สร้างชาติและสถาปนาวีรบุรุษนั้น อำนาจที่ใช้ในการสถาปนานั้นจะไม่ใช่อำนาจเชิงสถาบัน แต่คืออำนาจเชิงฉันทามติ (Collective Authority) ของประชาชน เมื่อเพลงประกาศว่า “**नन्हा मुन्ना राही हूँ, देश का सिपाही हूँ** (ข้าคือเด็กน้อยนักเดินทาง ข้าเป็นทหารของชาติ)” เพลงจึงไม่ได้ทำหน้าที่เพียงผูกมัดแต่กำลังประกอบพิธีกรรม (Performing the ritual) ในการสถาปนาสถานะและอัตลักษณ์นั้นๆ ในนามของเสียงแห่งการยอมรับของประชาชนในมิติทางวัจนกรรมการ

ประกาศนี้คือ การแต่งตั้งตนเองและการมอบภารกิจให้กับตนอย่างเป็นทางการ ผู้ฟังจึงรับรู้ว่าเด็กคนนี้ได้เปลี่ยนสถานะภายในจากพลเมืองตัวเล็กๆ ไปเป็นกำลังสำคัญของชาติ ต่อมาการใช้ถ้อยคำเช่น “**बोलो मेरे संग जय हिंद, जय हिंद, जय हिंद** (พูดพร้อมกับข้า อินเดียจงเจริญ อินเดียจงเจริญ)” ก็เป็นการประกาศเชิงพิธีกรรมที่ทำให้การเปล่งเสียงร่วมกัน เป็นการสร้างความเป็นเอกภาพและประกาศอัตลักษณ์ของชาติ การประกาศด้วยถ้อยคำที่ว่า “**बड़ा हो के देश का सहारा बनूंगा दुनियाँ की आँखों का तारा बनूंगा रखूँगा ऊँचा तिरंगा परचम** (เมื่อโตขึ้น ข้าจะเป็นที่พึ่งของชาติ จะเป็นดาวเด่นต่อสายตาคนทั้งโลก จะชูธงชาติให้สูงเสมอ)” เป็นการแถลงที่ต่อเนื่องมาจากการสถาปนาอัตลักษณ์แรก มันคือการสถาปนาสถานะผ่านคำพูดที่ใช้อำนาจที่ได้จากการประกาศตนเป็นทหารในปัจจุบัน เพื่อให้ผู้ฟังเชื่อมั่นว่า บทบาทเช่นนั้นเกิดขึ้นแล้วในมิติของความหมาย แม้การเติบโตจริงยังมาไม่ถึงก็ตาม เจตนาในการประกาศนี้มีผลกระทบสืบเนื่องที่มุ่งหวังต่อผู้ฟัง (โดยเฉพาะผู้ใหญ่ และเด็กคนอื่นๆ) คือ การปลูกฝังซึ่งเป็นผลกระทบที่สำคัญที่สุด และทำให้เป็นเรื่องปกติแก่ผู้ฟังที่เป็นเด็กคนอื่นๆ ว่าบทบาทสูงสุดของพลเมืองคือการเป็นทหารของชาติ การบังคับให้มีส่วนร่วมถ้อยคำที่ว่า “**बोलो मेरे संग जय हिंद**” (พูดพร้อมกับข้า อินเดียจงเจริญ) เป็นการชี้นำที่ซ้อนอยู่ แต่ผลกระทบของมันคือการบังคับให้มีส่วนร่วมในพิธีกรรม เมื่อผู้ฟังโดยเฉพาะเด็กคนอื่นพูดตาม พวกเขาจะถูกผูกมัดเข้ากับคำแถลงการณ์นี้ด้วยไม่ใช่แค่ผู้พูดคนเดียว ผลกระทบต่อผู้ฟังที่เป็นผู้ใหญ่คือการสร้างความหวัง และสร้างความมั่นใจว่าคนรุ่นต่อไปพร้อมที่จะเป็นที่พึ่งของชาติ (**देश का सहारा**) และรักษาธงชาติไว้ (**रखूँगा ऊँचा तिरंगा**)

"**हो नेताजी का जीवन है बलिदान की एक कहानी हिन्दुस्तान हमारा रह नहीं सकता गैर के बस में कोम की ये फ़ौज का नया तराना बन गया**"

ชีวิตของท่านผู้นำ คือเรื่องราวของการเสียสละ แผ่นดินอินเดียของพวกเราจะไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของใคร เขากลายเป็นเสียงเรียกร้องใหม่ของกองทัพแห่งชาติ

(เพลง **नेताजी का जीवन** (ชีวิตของเนตาจี) ค.ศ. 1950)

จากตัวอย่างข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงการใช้วัจนกรรมการแถลงการณ์ เพราะถ้อยคำในเพลงไม่ได้เพียงเล่าเรื่องราวชีวิตของสุภาษ จันทระ โบส (Netaji Subhas Chandra Bose) ในฐานะผู้นำการปลดปล่อยชาติ แต่ยังทำหน้าที่สถาปนาประกาศและยืนยันสถานะของเขาในฐานะผู้นำผู้เสียสละ และสัญลักษณ์ของอิสรภาพของชาติอินเดียในบริบทของเพลงปลุกใจซึ่งทำหน้าที่สร้างชาติ และสถาปนาวีรบุรุษนั้น อำนาจที่ใช้ในการสถาปนานั้นไม่ใช่อำนาจเชิงสถาบัน แต่คืออำนาจเชิงฉันทามติของประชาชนทั้งประเทศ เมื่อผู้ส่งสารร้องว่า "**हो नेताजी का जीवन है बलिदान की एक कहानी** (ชีวิตของท่านผู้นำคือเรื่องราวแห่งการเสียสละ)" คำประกาศนี้มีผลเท่ากับการแต่งตั้งเชิงสัญลักษณ์ให้สุภาษเป็นบุคคลต้นแบบแห่งการเสียสละไม่ใช่การบรรยายเฉยๆ แต่เป็นการรับรองสถานะทางศีลธรรมและชาติพันธุ์ที่ทำให้เขากลายเป็น "**नेताजी** (ท่านผู้นำ)" ของประชาชนทั้งชาติ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนสถานะของบุคคลผ่านการประกาศ ในถ้อยคำที่ว่า "**हिन्दुस्तान हमारा रह नहीं सकता गैर के बस में** (ฮินดุสตานของพวกเราจะไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของใคร)" ก็เป็นถ้อยคำที่ประกาศเจตนารมณ์ทางการเมืองอันชัดเจนคล้ายกับการประกาศเอกราช เพราะคำกล่าวนี้มิใช่เพียงแสดงความคิดหรืออารมณ์ แต่เป็นวัจนกรรมที่ทำให้ความเป็นจริงทางการเมืองถูกเปลี่ยนไปคือ การยืนยันว่าอินเดียต้องเป็นเอกราชจากการปกครองของอังกฤษ ถ้อยคำที่ว่า "**कोम की ये फ़ौज का नया तराना बन गया** (เขากลายเป็นเสียงเรียกร้องใหม่ของกองทัพแห่งชาติ)" เป็นการสถาปนาว่า สุภาษมิได้เป็นเพียงบุคคลธรรมดา แต่กลายเป็นสัญลักษณ์

ทางการทหารและเป็นผู้นำกองกำลังปลดปล่อย คำกล่าวนี้จึงมีลักษณะเหมือนการเสนอชื่อหรือแต่งตั้งโดยตรงทำให้บุคคลหนึ่งได้รับตำแหน่งแห่งเกียรติยศที่เป็นที่ยอมรับในระดับสังคม เจตนา (Illocution) ในการประกาศและสถาปนานี้มีผลกระทบสืบเนื่อง (Perlocutionary Effect) ต่อผู้ฟังอย่างชัดเจนคือการสร้างความชอบธรรม ผลกระทบคือการสร้างความชอบธรรมให้กับแนวทางการต่อสู้ของโบสโดยการประกาศว่านี่คือการเสียสละ (**บลิดาน**) การปลุกระดมมีผลกระทบคือการปลุกระดมผู้ฟัง เมื่อผู้ฟังเชื่อในคำประกาศที่ว่าอินเดียจะไม่อยู่ใต้การควบคุมและโบสคือเสียงเรียกร้องใหม่ (**นยา ตรานา**) พวกเขาจะถูกกระตุ้นให้เข้าร่วมการต่อสู้ด้วยกำลังทหาร การสร้างความเป็นจริงผลกระทบคือการสร้างความเป็นเอกราชให้เกิดขึ้นจริงในใจของผู้ฟัง ณ วินาทีที่เพลงถูกร้อง

สรุปและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์บทเพลงปลุกใจให้รักชาติของอินเดีย 45 เพลง พบวัจนกรรม 858 แห่ง ตามกรอบของ Searle (1969,1979) ข้อค้นพบที่สำคัญที่สุดคือ กลไกหลักของเพลงปลุกใจอินเดียไม่ใช่การชี้นำแต่เป็นการสร้างอุดมการณ์และอารมณ์ร่วมเห็นได้ชัดว่า วัจนกรรมการบอกกล่าว (Assertives) เป็นประเภทที่โดดเด่นที่สุด (%30.43) ซึ่งบ่งชี้ว่าบทเพลงเหล่านี้พยายามสร้างและยืนยันความจริงเกี่ยวกับชาติและวีรกรรมเพื่อให้ผู้ฟังเชื่อและยึดถือ ตามมาด้วยวัจนกรรมการแสดงความรู้สึก (Expressives) (%27.73) ที่ทำหน้าที่สร้างสายใยทางอารมณ์เช่น ความรักชาติ ความภูมิใจระหว่างผู้ฟังกับมาตุภูมิ วัจนกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำกลับมีความสำคัญรองลงมาได้แก่ วัจนกรรมการชี้นำ (Directives) (%23.31) ที่กระตุ้นให้เกิดการลงมือปฏิบัติ และ วัจนกรรมการผูกมัด (Commissives) (%16.67) ที่แสดงการให้คำมั่นสัญญาต่อชาติ ที่น่าสนใจที่สุดคือ วัจนกรรมการ

แถลงการณ์ (Declarations) แทบไม่ปรากฏ (เพียง %1.86) เท่านั้น ซึ่งชี้ให้เห็นว่าหน้าที่ของเพลงเหล่านี้ไม่ใช่การสร้างความจริงใหม่เช่น ประกาศชัยชนะ แต่คือการตอกย้ำความเชื่อ และปลุกเร้าอารมณ์ ที่มีอยู่เดิม นอกจากนี้เมื่อพิจารณาในมิติของช่วงเวลา ยังพบข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า วัจนกรรมการชี้นำ (Directives) การสั่งให้ลุกขึ้นสู้หรือขับไล่มักจะโดดเด่นในเพลงยุคก่อนและหลังได้รับเอกราชไม่นาน ยกตัวอย่างเพลงในปี ,1943 1948 ในขณะที่เพลงในยุคหลังในช่วง 2002 ,1997 จะมุ่งเน้นไปที่วัจนกรรมการแสดงความรู้สึก (Expressives) การแสดงความคิดถึงบ้านหรือความรักต่อมาตุภูมิซึ่งสะท้อนถึงการเปลี่ยนผ่านภารกิจของเพลงปลุกใจจากการต่อสู้ไปสู่การบำรุงรักษาอารมณ์ร่วมของชาติ

ผลการวิจัยยังชี้อีกว่า แทนที่จะใช้การชี้นำ (Directives) เป็นหลัก เพลงเหล่านี้ทำงานผ่านกลไกที่ลึกซึ้งกว่าคือ การสร้างอัตลักษณ์ร่วม (Creating a Shared Identity) โดยวัจนกรรมการบอกกล่าว (Assertives) ทำหน้าที่สร้างศัตรูร่วม เช่น ชาวโลกหรือผู้ทรยศ และสร้างวีรบุรุษร่วม เช่น เนตาจี โบส ให้คนทุกกลุ่มยึดถือเป็นมาตรฐานเดียวกัน วัจนกรรมการแสดงความรู้สึก (Expressives) ทำหน้าที่สร้างอารมณ์ร่วมที่ก้าวข้ามความแตกต่างทางศาสนาเช่น ความรักต่อแม่แห่งแผ่นดิน หรือความซาบซึ้งในเลือดที่หลั่งเพื่อชาติ ในท้ายที่สุดผลการศึกษาวัจนกรรมที่ปรากฏในบทเพลงรักชาติอินเดียจะช่วยชี้ให้เห็นว่า ทฤษฎีวัจนกรรมของ Searle (1969,1979) สามารถถอดรหัสเจตนาของผู้ประพันธ์และอธิบายพลังทางภาษาที่ทำหน้าที่สร้างอุดมการณ์ชาติได้อย่างเป็นระบบ วัจนกรรมจึงมิใช่เพียงเครื่องมือทางภาษา แต่เป็นกลไกหลักในการสร้างเอกภาพโดยการกำกับให้ผู้ฟังที่มีความหลากหลายเชื่อในประวัติศาสตร์ วีรบุรุษ และรู้สึกผูกพันในฐานะลูกหรือสหายร่วมชาติ

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

Beaster-Jones, J. (2015). ***Bollywood Sounds: The Cosmopolitan Mediations of Hindi Film Song***. Oxford University Press.

Datta, A. (2008). ***Writings on Indian Freedom Movement and Patriotic Songs.*** New Delhi: National Book Trust.

Dwyer, R. (2006). ***Filming the Gods: Religion and Indian Cinema***. Routledge.

Searle, J. R. (1969). ***Speech acts: An essay in the philosophy of language***. Cambridge University Press.

_____. (1979). ***Expression and meaning: Study in theory of speech acts.*** Cambridge: Cambridge University Press.

Wolpert, S. (2001). ***A New History of India (6th ed.)***. Oxford University Press.

ภาษาฮินดี

Kumar, D. (2022). **भारतीय देश भक्ति गीत** (Hindi Edition, Kindle ed.). Amazon.